

nienta, kotarymž Bog to humoženie sjawil jo, lenž psches
 Jesom Krista űe stasch dejascho. Ten űlužabnik pak, kotaryž
 we tej schtunže teje wjazere hupoűlany bu, jo Jesus sam,
 dokulaž won sa Božej wolu tych zlowekow k sbožnosći
 powolasch dejascho. Wot tych sanizowarow pak žejo won,
 až woni teje wjazere hopytasch nebudu.

Rowno ako te pschobone gosći we tom evangeliju
 tu wjazeru sanizowachu, a na tom nepűchawe žhñachu, tak
 űe tež namalaju mjasy tymi tschesćijanami take, kotarež
 tu űwěty wjazeru, kotaruž nasch Kněš Jesus Kristus we
 tej nožy, ako won bu pscheražony, hustawil jo, sanizuju
 a űe s tym schěžko pschegreschju. A wot togo žomy něto
 gronisch.

Ev. Luč. 14, 16—24.

Won pak zaščo k nomu: zlowek sgotowa weliku wjazeru a
 pűchobasch wo wele na nu.

A pęta űwojich űlužabnikow wen we tej schtunže teje
 wjazere, tym pűchobonym gronit: pschizęzo, pscheto űchynno jo
 južo gotowe.

A woni chopicu űe űchynne sa űobu sazranasch: ten priedny
 zaščo k nomu: ja űom rolu kupik, a debu wen hysch ju hogledat;
 ja schi pűchobnym, měj mno sagrononego.

A ten drugi zaščo: ja űom űebe pęsch pscheg wokow kupik
 a du tam jich hopytat, ja schi pűchobnym sagron mno.

A ten tschěschy zaščo: ja űom űe woženik, a togodla namozu
 ja pschisch.

A ten samy űlužabnik pschize a hopywěda take űwojomu
 kněsu: tegdy bu ten gospodar gornimy a zaščo k űwojomu űlu-
 žabnikoju: žij ned wen na te drogi a gabe togo męsta a wež
 űem nutich tych chudnych a pobědných a chromnych a űlěpných.

A ten űlužabnik zaščo: knězo, wono űe jo stanuko, kaž ty
 űy pschikasak, ale wono jo hyschězi ruma tam.

A ten kněš zaščo k tomu űlužabnikoju: žij wen na te drogi